

A másság melegsége

Nem vagyok a *Magyar Hírlap* olvasója. Egyik barátom a napokban három, a lapból kivágott cikket hozott, véleményemet kérve. A cikkek közös témája a homoszexuálisok volt, összesen közel ötszáz sorban. Az egyik cikk februárban, a másik kettő márciusban jelent meg.

Mindhárom írás annak a „justizmord”-nak az apropójából íródott, amelyben a Fővárosi –, majd a Legfelsőbb Bíróság a „Szivárvány Társulás a Melegek jogaiért” egyesületi név használatát kérvényezőket keresetükkel elutasította. A kérvényezők 29-en voltak, az egyik cikkíró szerint „többségük ugyan meleg, de vannak köztük olyanok is, akik az ellenkező nemhez vonzódnak, családjuk, gyermekük van.”

Ha ilyen „ügyből” országos jelentőségű eseményt lehet fabrikálni, fel kell tételeznünk, hogy a lap olvasóinak összetétele miatt a téma többségükből kiváltja a megfelelő érdeklődést, sőt a cikkírók sugallta indulatot is.

Adva van tehát egy országos súlyú fővárosi lapban 29 ember általános visszhangot gerjesztendő ügye. Szószólójuk az egyik cikkíró jellemzése szerint egy „leendő matematikus”, egy negyedéves egyetemi hallgató. Ő a bírósági procedúrát – melyről már könyvet is írt – *kálváriának* nevezi, bár a csalódott tagok számára maradt még remény, mert a szívós ügyintéző az elmarasztalt felek nevében a strasbourgi emberjogi bírósághoz fordul. Ott bizonyára számos olyan, a magyar nyelv árnyalataiban jártas szakbíró ül, akik eldöntik, hogy a magyar bíróságok elutasításának indokolásában szereplő kitétel, hogy a „Melegek” kifejezés *bizalmas jellegű, nem felel meg a köznyelvi, nyelvhelyességi, névszabatossági követelményeknek* – tévedés és igenis megfelel a kérelmezők elgondolásainak. Strasbourgban majd tudni fogják...

A tervezett alapszabály szerint „az egyesület jogvédelmi szövetség... célja a homoszexuális irányultságot hátrányosan megkülönböztető jogszabályok megszüntetésének előmozdítása... a biszexuális irányultságú ember többiekével egyenlő méltóságának felmutatása...” stb.

A „mozgalommal” szolidáris egyik cikkíró szerint „a melegeknek világszerte érdekvédelmi szervezeteik vannak jó néhány országban – ellentétben a mi családvédelmi törvényünkkel –, házasságot is köthetnek, s még akár gyermeket is örökre fogadhatnak.”

Íme a keserű valóság: ebben is elmaradtunk a művelt nyugattól. Új kormányunk már mindent rendbe tett, az államháztartás egyensúlya biztosít-

va van, adósságainkat könnyedén törlesztjük, s íme, ennyi méltánytalanság történik, a bíróságok ilyen ítéleteket hozhatnak! Bár vannak, akik a család, a gyermek védelmét tekintik elsődlegesnek, aggódnak a meg nem születendő gyermekek miatt a nemzet utánpótlásáért, de ennek a 29 sérelmet szenvedettnek az ügye egekbe kiált.

Erről a gerjesztett ügyről ifjú művelődési miniszterünk jut az eszembe, aki az elsők között volt a homoszexuálisok dolgait közügynek minősítők között. Őt évvel ezelőtt még annak a pártnak a vezetőségi tagja volt, amelynek frappáns, két részre osztott választási plakátja felső részén Brezsnyev és Honecker elvtársak láthatóan nyelves puszival bizonyítják egymás iránti forró (meleg?) szeretetüket; a plakát alsó felén pedig egy tizenéves fiú és lány csókolózik. „Tessék választani” – volt a plakát felirata. Miniszterünknek akkor még pártállásának megfelelően, az alsó képet kellett választania. Azóta eltelt pár esztendő, a fejlődés megállíthatatlan és újabb megnyilatkozásai után *ma már a felső képhez tartozónak látjuk*. Kijelentése szerint a magasabb szellemiségű alkotó emberekre a másság a jellemző és sokan vannak köztük „olyanok”. (Ami igaz lehet, de azért vannak néhányan a zsenik között „amolyanok” is.)

Lehet, hogy a marasztaló ítéletet alkotó bírónó emlékezetében is felrémlt a plakát, de az is lehet, hogy azokra a nem is ritka és ismétlődően előforduló gyilkosságokra gondolt, amelyek mögött ferde kapcsolatok álltak.

Restellkedve vallom be, hogy a középszerű szellemiségűek közé tartozónak érzem magamat és csak bámulni tudom az egyik cikk íróját,

Eörsi Istvánt,

aki – mint mindig –, a felvetett kérdés fölényes tudójának bizonyul. Hogy elméleti vagy gyakorlati szakember a kérdésben, nem tudom, de hogy elszánt harcosa, védelmezője a senkik által nem bántott homokosoknak, cikke ékesen bizonyítja. A bírói ítélettel kapcsolatban keményen elmarasztalja jogszolgáltatásunkat, mely szerinte „folytatja a pártállami joggyakorlatot”. *Egyenlőségjelet tesz a kommunista párt és a katolikus egyház közé*, mert mindegyik „törekszik az olyan területek és tevékenységek felszámolására, amelyeket nem ellenőrizhet”; ezek emiatt ellenzik a homoszexualitást.

Legsúlyosabb érve a homoszexuálisok mellett *Platón* Lakomájára való hivatkozás. A görög mí-

tosz szerint az emberek az ősidőkben kétarcú, négykezű, négy lábú lények voltak és olyan erősek, hogy az istenek félték tőlük. Ezért Zeusz kettévágta őket. Így keletkezett a férfi és a nő. Az isteneknek már nem kellett félniük, az ember már nem gondolt a világalomra, mert egész életében levágott másik felét kereste.

Platón meséjének rövidített formáját mondtam el; nekem ez tetszett, a férfi-nő kapcsolat költői megfogalmazását ebben láttam. A mesének azonban van egy olyan része is, ami Eörsi számára érdekesebb a fenténél. Eszerint az ősidőkben az emberi nemek száma három volt, nem kettő, mint most. Volt egy harmadik is, mely egyesítette magában a kettőt. Azok a férfiak, akik az egykori kétneműből lettek lehasítva, a nőket szeretik, akik pedig az egykori férfi kettévágásából erednek, azok a férfinemet keresik. Mindebből következik, hogy a görögök is jól ismerték a homoszexuálisokat. Hogy mindenki nagyra becsülte-e őket, azt nem tudjuk.

Eörsi ifjúkori műveltsége bizonyítására írja: „*Én 16 éves koromban Platón Lakomájának hatására kialakítottam e kérdésben a végleges álláspontomat.*” Imponáló, ha valaki 16 éves korában már végleges álláspontra jut, bármilyen kérdésben. A tétovázás a gyávák jellemzője. Csak az zavar, hogy a mózeshitű Eörsi hogyan tudta egyeztetni a platóni elvet azzal, amit nagy prófétájuk tanított: „*...ki férfiúval hál mint egy asszonnyal, mindketten nagy fertelmességet cselekedtek, megölessenek; az ő haláluknak oka ő magukban vagyon.*” (Mózes III. könyve, 20/13. – Károli Gáspár fordítása).

Falusi gyermekként nőtem fel. Dunántúli 4000 lakosú községünkben is volt egy férfi, akit rendhagyó tulajdonsága miatt betegnek tartottak. Volt aki sajnálta, volt aki lenézte és volt aki kicsúfolta. A nép nem értette a másságát, egyéb gondolataik mellett bölcsen tudomásul vették, hogy ilyen is van. A Jóisten teremtette, mit lehet tenni? „Csírá”-nak nevezte a nép, ez volt a meghatározása. Ha egyesületet akart volna alapítani, bizonyára kinevették volna.

A közönséges átlagemberek közé tartozván, bevallom: egész életemben a nőért rajongtam. Hangjuk varázsa, mozgásuk, testük vonalai, anyaságuk szelíd gyöngédsége mindenkor csoda volt számomra. Mindig úgy gondoltam: a másságát

mindenki viselje magánügyként, közügy az, ami a többség szerint annak minősül. És ezt csak a többség mondhatja ki, nem a „mások”.

Az én prófétám, a tiszta életű Németh László, aki azt mondja Alsóvárosi búcsú c. regényében: „*...a szerelmeseknek mindig arra kell gondolni, hogy ők egy új Ádám és Éva, akikből egy boldogabb emberiség fakad.*” Ő hősöknek tekintette a családjáért küzdő szülőket, nem hazafiaskodott, de félt fajtája kihalásától, ahogyan Ady vagy Illyés Gyula is félt.

Ez a probléma a homoszexuálisokat nyilván nem gyötri, ahogyan a család gondjaiban elmerülő szülőket sem érdekli a „mások” gondolata. Csak *dekadens, eltorzult vagy nagyon gazdag, ráérő, szociális problémák nélküli társadalom teheti közüggé, ami nem az.* (De közüggé válhat, ha fiatalok meggrontásáról van szó.)

Németh László Szabó Dezső életművét értékelve, mondja: „*...ő nyugtatott meg, hogy családra vágni, ahogy azt a modern irodalom alapján hinni lehetett, nem szégyen –, s hogy a házások ölelkezését, az asszony föjtjét, a gyermek mosolyát sírását: kispolgári érzékenykedésből ő tette megint bevett dologgá, a paráznák, homoszexuálisok, csököttek és morfinisták divatjában.*”

Ha a Magyar Hírlap cikkírói netán sanda mosolylyal úgy vélnék, hogy nem gondoltam arra: mindaz, amiről szó esett, figyelemelterelés az ország, népünk valódi gondjairól: rágódjon a jámbor olvasó a kapkodó kormány baklövései helyett a maffiák titkain, az eutanázián, hogy legyen-e halálbüntetés ismét vagy ne, vagy hogy a 29, félig vagy egészen homokos egyesületének mi legyen a neve, tévedésben élnek. Gondoltam arra. Azzal is tisztában vagyok, hogy „odafent” helyeslően bólogatnak az igazságot kikerülő-eláruló újságírók félrevezető manőverein. *Amíg az olvasó nép ilyen ügyekkel foglalkozik, nyugodtan alszik a belügyminiszter.*

Hogy az igazságügyi miniszter mit szól az ilyen bíróságellenes cikkekhez, nem tudom. A bíróságok belefulladásnak a perek sokaságába és ezeknek a 29-eseknek a keresete is bőven rabolta az idejét két bíróságnak is – és még nincs vége. Én az igazságügyi miniszter helyében azt gondolnám: a pokolba az ilyen haszontalan, időrabló perekkel, a *pokolba az ilyen másságokkal!*

Dr. Kovács Zoltán

